

Fem stycken utmärkt wackra

W i s o r,

Den Första:

Det trolofwade Paret:

Sophie och Conrads
sista affked på sjuksängen.

Lär älskare! I älskarinnor fåra, &c.

Den Andra:

Dödgråfware-Sång.

Ingen, ingen hwila! &c.

Den Tredje:

Maj-Sång.

Det finns ett land, der aldrig &c.

Den Fjerde:

Som liten flicka, jag smekte min &c.

Den Femte:

Mannens sista Wilja.

Min fåra hustru hör! &c.

Jönköping, 1832.

Tryckte hos W. E. Lundström.

Den Första:

Sophie och Conrads Afsked.

Lär älskare! I älskarinnor kära, Nu
utas mig — mitt öde jag frambär!
Selt ung af kärleken jag nu fått lära,
Att han en flygtig glädje för oss är. :.

2. Ät hwad jag trött, då första
gnistan wäcktes Då jag i blomster-lund
spatsera ut, Der handen af en ärbär
flicka räcktes Att denna tröst skall nå
så hastigt slut. :.

3. Ne'n såg jag des uppriktighet
med tårar, Des ömma hjerta till mig
tolka så: Du på det högsta nu mitt
hjerta sårar, Om jag dig ej med tiden
skulle få. :.

4. Således 'olef vår slutsats tiden
bida, Att äldren mera mognad skulle
få, Till des en man, som oerhördt
månd' rida, Kom, som en fogel, till
mig sade så: — :.

5. Som kulan far, dig strax på
hästen kasta, Ty din Sophie med dö-
den kämpa må, Ej gifwes tid, det all-
raminste rasta, Sophie hon bad, jag
dig skull' säga så. :.

6. Wid dessa ord af fasa jag full-
tielpste, Sag dånade, och nästan döder
äg, Till des de mig en wattenbågar
känkte Och sedan tröstlös hästen sad-
ad såg. :.

7. En röslig syn, Sophie, Sophie!
min flicka Skall du ifrån din kära Con-
rad gå? Skall jag af tårar afskedsfå-
len dricka; O himmel hwad för sorg
skall jag nu få! :.

8. Nu flyttar jag, sad' hon, min
Conrad kära, Till himlens land, bere-
da rum för dig. Der skall wi sist ett
ewigt brudpar bära, Den kronan, som
nu himlen skänker mig. :.

9. Begråt ej mig, gör dig ej sorg
och smärta, Du war uppriktig mot mig,
mer än god, Gärwäl, sad' hon, och då
hon utsagt detta Blott räckte handen,
suckade och dog. :.

10. Ej trodde jag att dödens hand
skull' sluta Den glädjen som, näst Gud,
den högsta war; Dersöre här wi ha-
stigt sötman njuta, Men snart wi
bort ifrån hwarandra far. :.

11. Ne'n tyckt jag se dig bland de
fälla sitta, Der uppe i odödlighetens
land; Jag fattig är, men dock en pryd-
lig kista Och swepduk, jag dig gifwer
med min hand. :.

12. Gråt Conrad nu Sophie i jorden gömmes Din graf jag alltid nu besöka skall. Du aldrig, aldrig af din Conrad glömmes Vi mötas sist i himlens Bröllops-sal. :/:

Den Andra:

Dödgråfware-Sång.

• Ingen, ingen hwila! Tunga spade, ila; Allt har jag af dig: Fattiga och rika Samlas alla lika Dock en gång hos mig.

2. Fordom stolt och mäktig, Guld-besmidd och präktig Denna skalle war; Från des murkna tänder Folk af skilda länder Hörde gudaswar.

3. Detta tomma öga Mot det blåa höga Log som solen ler; Svarje blick det sände Något hjerta tände, Som ej tändes mer.

4. Ingen, ingen hwila! Tunga spade, ila; Allt har jag af dig: Fattiga och rika Samlas alla lika Dock en gång hos mig.

Den Tredje:

M a j = S å n g.

Det finns ett land, der aldrig böljan fryser Och aldrig ängens blommor somna in; Der sanden guld och floden perlor hyser, Och skogens nötter bjuda mjölk och win; Der luften får det korn, som nöjet bergar, Och silkesmasken spinner menskans drägt, Der solen yppigt minsta grässtrå färgar, Och wallust kryddar sielfwa windens flägt.

2. Men detta land och alla jordens länder, Sag byter ej emot det fria land, Der fliten, glad, den njugga torfwa wänder, Som wären löst ur drifwans falla band; Der stundom nordens än i sommarn ryter, Men helsan dansar på de blåa fjäll; Der kraftens son ur klippan jernet bryter, Och stora dygder bo i ringa tjäll.

3. Swad säga wäl en Indisk himmels under, Swad tjusar alla blom-mors doft en slaf, Swars öga, midt i Paradiset's lunder, Ser endast tig-rar och en smyckad graf? För slafwen fåfängt öppnas Ssterns salar, Hans tanke har ej hopp, hans själ ej dygd; Naturens fröjd ej till hans hjerta talar Och till hans minne ingen fosterbygd.

4. Men ack! då Nordens ljusa björ-
lar knoppas Och swalan wäckes af den
ljumma wind, Och hwarje bröst det fri-
ska lifwet droppas Och wärens ung-
dom purprar hwarje kind. Wallhornet
hørs på bygdens gröna kullar, Och da-
len smattra Sägarns glada skott, På
wiken flagga de förtöjda jullar Och
sielfwa staden fransar sina slott.

5. Må guldbestänkt en utländsk
Flora glittra! Ni, blyga sippor, dock
mitt hjerta få. Må Näktergalen sö-
derns toner qwittra! Er, muntra Lär-
kor, hör jag helst ändå. Då wärens
första blickar warma jorden Och första
grönskan hoppets löjen ler, För Kung
och Bonde är en fest i Norden, Swars
sälla fröjder ej ett Peru ger.

6. Med Maj-löf prydes hwhita hög-
tids-bordet, Wid sångens samliud bryg-
ges samjans bål, Det glada lynnet
wingar ger åt ordet, Och glasen klin-
ga: "gamla Manhems skål." Allt är
ett helt, en kedja blott af bröder,
Som knytes trängre hwarje ögon-
blick; Af win och wänskap gubbens
anlet glöder, Af kärlek brinner yng-
lingarnes blick.

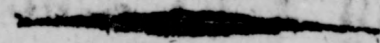

Den Fjerde:

Som liten flicka, jag smekte min doc-
ka Och mig förnöjde med blommor och
blad; Jag gick mig i ången att rosor-
na plocka, Hoppa och dansa som Tåt-
tingen glad. Swad mina nöjen de
afbrötos sällan, Endast att leka war
allt mitt begär. Gick jag allena till
Linden wid källan; War det då endast
att roa mig der.

2. Jag wärte hastigt, och lekarna
flydde; Ynglingens blickar fann wäg
till min själ! Han under walsen för-
troligt mig brydde, Endast med ho-
nom jag dansade wäl; Men då han
fann mig så kall och så sällan Och i
en annan jag såg honom får; Gick jag
allena till Linden wid källan; War det
då endast att spegla mig der.

3. En gång på ången jag honom
fick råka, Ack! hwad mitt hjerta då
slog i mitt bröst: Af ömhet för honom
jag då wille språka, Först hämta upp-
lysning och sedan tröst. Swad mina
nöjen då afbrötos sällan Endast att
leka war allt mitt begär. Gick jag
allena till Linden och källan War det
då endast att möta dig der.

Den Femte:

Mannens sista Wilja.

Min Kåra hustru hör!
Du skall ditt löfte gifwa:
Swår på att, när jag dör,
Ej Peters maka blifwa.
Min sista wilja, lyd dock den;
Sag eljest säkert går igen.

Hustrun.

Dö Kåra man i ro!
Mig skall ej lydnad tryta:
Sag swår, wid Gud och tro,
Att ej mitt löfte bryta.
Nej aldrig nå'nsin tar jag Per;
Med Swen jag re'n förlofmad är.

Kosta 1 fl. Banco.